

Recurs educatiu.

Adaptació a lectura fàcil

Obra de teatre.

Títol de l'obra:

No més clics.

ÍNDEX

- L'autora.
- Sinopsi de la obra.
- Nota de l'autora.
- Idees per al decorat.
- Vestuari.
- Personatges.
 - Escena 1.
 - Escena 2.
 - Escena 3.
 - Escena 4.

L'autora

Puri Fariza Revilla va nàixer l'any 1968.
Està diplomada en Graduat Social
per la Universitat de València.

Una persona diplomada és una persona
que va completar els seus estudis universitaris
i va aconseguir un títol oficial.

Graduat Social és un títol universitari
sobre temes de treball i drets
de les persones treballadores.

A més, Puri és:

- Actriu.
- Escriptora de teatre dramàtic.
- Directora.
- **Titiritera.**

Ella ha adaptat obres de teatre
d'autors molt importants.

Per exemple, d'autors com Molière,
Shakespeare o Pere Calders.

Ella també va escriure una obra
amb l'autor Pol Paul.

El títol d'esta obra

és **Las cartas del Quijote.**

Titiritera: és la persona
que porta un ninot a les
mans i li dona moviment
i veu per a representar
una història.
Els ninots són
marionetes.

I amb esta obra, van guanyar el primer premi a la millor obra del Festival Internacional de Teatre d'Almagro, l'any 2021.

Puri participa des de fa 8 anys en una campanya escolar.

Esta campanya es diu Anem al Teatre.

Ella participa amb l'obra **Las cartas del Quijote**.

El professorat i totes les persones que organitzen la campanya valoren molt la seua obra.

Puri també ha escrit altres obres.

Per exemple:

- **Escuchad, niñas.**
- **Amigas.**
- **El vestido nuevo de la Emperatriz.**

Puri ha participat en festivals internacionals de teatre en molts països i ciutats.

L'any 2024 ella crea la seua companyia de teatre i la nomena Tramant Teatre. Ara, 22 obres seues s'interpreten en els teatres.

Sinopsi de l'obra

La sinopsi és un resum de l'obra.

L'obra tracta d'un grup de 6 estudiants
que es queden en el col·legi
després de les classes.

Estes 6 persones descobriran
on va tota la roba que ja no servix.
Els 6 protagonistes veuran
que necessitem ajuda amb este procés.

La seua missió és evitar que es compre
una gran quantitat de roba ràpida.
Este tipus de roba es fabrica,
es compra i s'entrega
d'una forma molt ràpida i senzilla.
Este tipus de roba es diu en anglés
Fast Fashion.

La roba crea molta contaminació.
Això passa perquè tenen materials
que no es descomponen d'una forma fàcil.

Esta història succeïx en un dia especial.
I els 6 protagonistes seran molt importants
perquè el col·legi i el món siguen un lloc millor.

Nota de l'autora

La nota de l'autora és un text on ens explica algunes coses importants sobre la seua obra:

- Esta obra té 4 **escenes**.

El text de l'obra és fàcil.

Però les persones que interpreten l'obra han de saber-se bé el text.

- Esta obra de teatre s'escriu perquè las persones que participan usen uns **titelles**.

Els actors i les actrius portaran el **titella** a la mà.

Estos **titelles** es diuen Bocones.

I són un tipus de **titella** molt gran.

Són ninots fàcils d'usar.

Es pareixen als personatges de la sèrie de Barrio Sésamo.

- És interessant que diferents persones lligen l'obra en la classe. Perquè això ajuda a imaginar a diferents personatges.

Escenes: són les parts en què es dividix una obra de teatre.

Titella: és un ninot que una persona mou amb cordes o amb les mans per a contar una història.

- En les diferents escenes,
els personatges sempre participen
en el mateix orde.
D'esta manera, cada persona sap
quan li toca parlar durant l'obra.

El truc és que les persones de la classe
puguen canviar de lloc mentres lligen.
L'orde del personatge que parla primer
sempre serà el mateix.
Així, totes les persones participen.

- Els actors i les actrius
poden ajudar-se entre ells.
- En l'obra hi ha una escena
que es pot fer amb ombres.
Els actors i les actrius
no parlen en esta escena.
Els usen els titelles
i s'il·luminaran amb una llanterna
mentres un personatge parla en veu alta.

Este personatge es diu Sabata 1.
L'escena de les ombres és molt bonica.

Idees per al decorat

El decorat de l'escenari
es fa de 2 maneres distintes.

Depenent de l'escena, pot ser:

1. En un escenari obert, com en el teatre.

Totes les persones que participen
porten una bossa de fem de colors.

I així, estes bosses pareixen
bosses plenes de roba.

2. En una sala amb taules
on les persones deixen i recolzen
els seus titelles.

El tipus de teatre on s'usen
titelles damunt de les taules,
es diu Bunraku.

Vestuari

Les persones que participen amb el seu titella
han d'anar del mateix color que el seu titella.

I les persones que participen movent roba
poden anar tots iguals.

Per exemple, amb vaquers i samarreta blava.

Personatges

Les persones que participen però no volen eixir en l'obra de teatre tindran les següents funcions:

- Una o dos persones s'encarreguen de revisar el text de les pràctiques per a vigilar que les persones diuen el que toca. També apunten tot el que faça falta. I ajuden als altres perquè no es perden.
- Una persona controla els àudios del teatre. Porta una Tauleta i prepara la música de cada **escena** de l'obra. Durant els assajos, haurà de practicar per a fer-ho bé en l'actuació final.
- Una persona controla les llums. Esta persona ha de concentrar-se i saber quan posar més o menys llum.
- Dos persones s'encarreguen de la roba i dels materials necessaris per als personatges i l'obra.

Escenes: són les parts en què es dividix una obra de teatre.

Per exemple, estes persones
prepararen moltes bosses de fem
de diferents colors.

Estes bosses poden portar dins
materials per a tindre molt de volum.
Per exemple, caixes de cartó.

- Dos persones faran les ombres
en les escenes d'ombres.
Per a aprendre a fer ombres
s'organitzarà un taller amb tota la classe.
- Totes les persones que participen
han d'assajar un dia
on es fa l'actuació final.

Això és important perquè les persones
sàpien el lloc on actuaran.
I també per a saber on deixar el material.

- En el cas que algunes persones
es queden sense participar en l'obra,
poden fer 2 grups.

Estos 2 grups són:

1. Un grup es vist amb roba usada.
Han d'estar en l'entrada del teatre.

Este grup repartix fullets
on pose que volem
un futur millor.

També han de dir
que visten roba ja usada
per a protegir el món.

2. L'altre grup farà preguntes al públic.
Han de veure si la gent coneix
el que són les energies netes
i els tipus que hi ha.

Les energies netes són un tipus d'energia
que no contamina el planeta.
Per exemple, l'energia que ve
del sol o del vent.

Els 6 personatges principals són:

- 6 titelles.
- 6 estudiants.
- I una mestra i un mestre.

Els noms dels titelles són:

Sabata 1.

És una sabata, que s'enfada molt.

Sabata 2.

És el **bessó** de Sabata 1

i tenen el mateix físic i caràcter.

Alguns personatges la criden Zapi.

Bessons: són germans o germanes que naixen en el mateix embaràs. Ací es referix al fet que són 2 sabates iguals.

Samarreta.

Al principi és un poc negativa,
però durant l'obra es veu més positiva.

Vestit.

És alegre i divertit.

Des del principi vol participar i ajudar.

Bufanda.

És la més major, i per la seua experiència,
també és la que més sap.

Bossa.

És positiva i pensa abans d'actuar.

Alguns personatges l'anomenen Bosseta.

Els noms dels personatges humans són:

Maribel.

És una persona intel·ligent i amable.

Andreas.

És una persona impulsiva i s'enfada molt.

Joan.

És una persona molt intel·ligent, però no ho pareix.

Tatiana.

Es una persona intel·ligent, nerviosa i activa.

Jadisha.

És una persona que valora molt
el poc que té,
i que pensa molt abans d'actuar.

Jonathan.

És una persona que pensa molt les coses
i es distrau de forma molt ràpida.

Introducció escena 1.

Comença l'acció.

L'escenari està ple de bosses de fem.

Totes les bosses són
de diferents tamanys i colors.

Dins de les bosses
hi ha diferents peces de roba.

També veiem a 6 personatges tombats en terra.

Són xiquets i xiquetes amb roba a la mà.

Estes peces de roba parlen.

Les peces de roba
seran els titelles
dels xiquets i xiquetes que estan
tombats en terra.

Ens fixarem a la roba.

Vorem que totes les peces de roba
senten preocupació per alguna cosa.

Què serà el que els preocupa?

Text teatral.

Escena 1: Comença l'acció.

Sabata 1: Quina pena!

Sabata 2: Sí, quina pena!

Samarreta: Jo també estic trista.

Vestit: Bé.
Igual no és tan roïn.

Bufanda: Per a mi, sí.

Bossa: Per a mi, més.

Totes les peces de roba
tornen a repetir les seues frases,
un poc més tristos.

Sabata 1: Quina pena!

Sabata 2: Sí, quina pena!

Samarreta: Jo també estic trista.

Vestit: A vore, igual no és el que pensem.

Bufanda: Per a mi, sí.

Bossa: Per a mi, més.

Amb cada repetició
les peces de roba
estan més tristos.

Sabata 1: Quina pena!

Sabata 2: Sí, quina pena!

Samarreta: Jo també estic trista.

Vestit: Potser no és roín.

Bufanda: Per a mi, sí.

Bossa: Per a mi, més.

Les peces de roba
es dirigixen cap a Vestit.

Sabata 1: Què dius!

Sabata 2: Sí, què dius?

Samarreta: Sempre tan positiva.

Vestit: Bé.
Igual serà millor.

Bufanda: Per a mi no.

Bossa: Per a mi, menys.

Les peces de roba
es dirigixen una altra vegada cap a Vestit.

Sabata 1: Com serà millor?

Sabata 2: Això és impossible.

Samarreta: Érem tan feliços.

Vestit: Imagineu que anem lluny.
Que anem a països exòtics.

Vestit taral·leja una cançó.

Vestit: Hawái, Bombai, són dos paraïsos.

Bufanda talla la cançó de Vestit.

Bufanda: Imagina que acabes feta trossos per a draps.

Bossa: Imagina que acabes en un abocador.

Sabata 1: Escolta, que per a draps jo no servisc.

Sabata 2: Jo tampoc.

Samarreta: Jo per a això, soc perfecta.

Vestit: No cal posar-se així, no sé.
Hauríem de pensar alguna cosa.

Bufanda es dirigix a Vestit.

Bufanda: De veritat no et fa por?

Bossa: O pena?
A mi em fa molta pena.

Sabata 1 es dirigix a Vestit.

Sabata 1: Tens raó.
No vull tindre pena,
hem de fer alguna cosa.

Sabata 2: Sí, és veritat,
podríem intentar
canviar les coses.

Samarreta: Sí, canviar el nostre present.

Vestit: M'agrada, és veritat.

Vestit es posa
amb una postura de pensar.

Vestit: Ja sé.
Podríem parlar amb elles i amb ells.

Bufanda: Parlar amb elles i amb ells?
Però mai ho hem fet!

Bossa: És veritat.
Igual no ens senten.
O no poden sentir-nos.
O no volen entendre'ns.

Sabata 1: Hem d'intentar-ho.

Sabata 2: Sí, no perdem res.

Samarreta: Eh!
No només hauríem de canviar el present.
Sinó també el futur.

Vestit: Decidit.
Parlarem amb elles i ells.

Bufanda: Esteu segurs i segures?

Bossa: Ai.
Ara estic molt nerviosa.

Eh, mireu,
venen per ací.

Es queden totes les peces de roba
en silenci.
Tampoc es mouen.

Entren a l'escenari
diversos xiquets i xiquetes.

Introducció escena 2.

La trobada.

En l'escenari entren estudiants.

Quan entren a l'escenari,
ho fan corrent i cantant.

Escenes: són les parts
en què es dividix una
obra de teatre.

Més tard, entraran
2 personatges més.

Text teatral.

Escena 2: La trobada.

Les 6 persones entren cantant.

Tres persones canten la tornada.

La tornada és la part repetida de la cançó.

I altres 3 persones canten
la resta de la lletra.

Tornada: Arreplegues tu, arreplegue jo.

3 PERSONES: Tot el que s'haja de canviar.
Sempre abans de tirar,
Mirem si es pot.

TOTS I TOTES: Reciclar!

Tornada: Arreplegues tu, arreplegue jo.

3 PERSONES: Sabates, jaquetes.
Bosses, joguets i samarretes.
Motxilles, joguets,
fins i tot raquetes.

Tornada: Arreplegues tu, arreplegue jo.

3 PERSONES: Perquè es poden regalar.
Perquè es poden arreglar.
Perquè es poden.

TOTS I TOTES: Tornar a usar!

Tornada: Arreplegues tu, arreplegue jo.

Totes les persones
riuen juntes.

MARIBEL: Mare meua,
quantas bosses hi ha en l'entrada!

ANDREAS: Jo n'he deixat dos.

JOAN: Jo una.

- TATIANA:** Jo huit.
- JADISHA:** Jo res.
- JONATHAN:** Jo tampoc.
- MARIBEL:** Està tot ple de bosses.
- ANDREAS:** Jo he portat una de la meua casa.
I una altra de la meua tia.
- JOAN:** Ah, jo només la de la meua casa.
- TATIANA:** Jo de l'edifici,
per això són tantes.
- JADISHA:** Jo cap.
Perquè no teníem roba per a retirar.
Sempre la donem als meus cosins.
O a qui la necessita.
- JONATHAN:** Ma mare diu que està farta
de **trastos**.
I el que sobra,
ella ho dona o regala.
I ara ho ven de segona mà.

Trastos: són
coses que ja no
s'usen i
s'amunteguen.

MARIBEL: La veritat és que l'escola,
amb tanta bossa
pareix un **femer**.

Femer: lloc on
s'acumulen les
porqueries i els
residus.

ANDREAS: Això què és?
Un **femer**?

JOAN: **Femer** és un lloc
on porten el fem.

TATIANA: És veritat.

JADISHA: Clar, és que quasi tot
està posat en bosses de fem.

JONATHAN: Clar, són més barates
que altres bosses.

MARIBEL: Ma mare diu
que tenim massa coses
per a tirar.

ANDREAS: Mon pare diu
que ara tot és molt barat.
I per això, es pot comprar molt.

JOAN:

Ja.

Les meues mares han dit
quan han vist les 8 bosses
que hem de canviar.
Que no està bé el que està passant.

No entenc.
Què està passant?

TATIANA:

Simplement.
Que comprem massa.

JADISHA:

Sí, en ma casa diuen el mateix.
Que tot està tan barat,
com que no costa res.
És difícil resistir-se.

JONATHAN:

És veritat, en la meua també.
Que no valorem el que tenim.
I cada vegada tenim més coses
que no necessitem.
Sobretot, roba i **trastos**.

MARIBEL:

Mon pare diu que ell de xiquet
només tenia uns pantalons vaquers.

Trastos: són
coses que ja no
s'usen i
s'amunteguen.

ANDREAS: Ma mare només tenia un vestit bonic
i que es posava només els diumenges
per a passejar.
Ja veus!
Jo tinc molta roba.

JOAN: El meu, només unes sabates bones
que havia heretat.

Tatiana acaba la frase de Joan.
Riu i diu que sí amb el cap.

TATIANA: Del seu germà major.

JADISHA: Ma mare només tenia un abric,
que li va durar 4 anys.
I que també havia heretat
de la seua germana.

Jonathan continua parlant
de la seua família
i del poc que tenien abans.

JONATHAN: I en Reis,
perquè el Pare Nadal no es celebrava.
Només tenia un regal.
Però espera,
un regal de tota la família.

TOTS

I TOTES: Hala!

MARIBEL: Només un?
Que difícil!

ANDREAS: Jo demane sempre a muntó.
Només un?
No sabia què demanar.

JOAN: Només un?

TATIANA: Jo tampoc, no sabia què triar.

JADISHA: No és difícil.
A mi em porten només un i soc feliç.
Perquè he de fer una elecció
i m'ho pense molt.

I al final, ho espere amb tanta alegria
que em fa molt feliç.

Jonathan continua parlant
del mateix que abans.

JONATHAN: Només un.
I li durava sempre.

JONATHAN: Va tindre un tren.
I tots els anys
el muntaven sempre per Nadal.
Fins que es va fer major.

I encara el té la meua àvia
guardat en sa casa.

Maribel mira el seu rellotge.

MARIBEL: A on estaran la mestra i el mestre?

ANDREAS: No tardaran.

JOAN: És un poc trist
que només estiguem nosaltres
de tota la classe.

TATIANA: Ja.
Jo pensava que vindríem els 25.

JADISHA: No, no a tot el món
li importa el medi ambient.

JONATHAN: Quina pena!

Maribel mira el rellotge.

I fa com que mira per la finestra.

MARIBEL: Ja s'està fent de nit.

ANDREAS: L'hivern és un rotllo.
Es fa de nit de seguida.

JOAN: L'estiu és millor.

TATIANA: Els dies són més llargs.

JADISHA: No portem calcetins.

JONATHAN: I el millor del món mundial,
que no hi ha.

Tots i totes acaben
la frase de Jonathan.

TOTS

I TOTES: Col·legi!

Tots i totes riuen.

MARIBEL: Diuen que traurem
tot això de les bosses.
Quina animalada!

ANDREAS: Clar, per a poder classificar-ho.
Quin rotllo!

Andreas trau alguna cosa d'una bossa
i posa cara de fàstic.

JOAN: És fàcil.
Roba amb roba,
sabates amb sabates.

TATIANA: Sí, mira, ací hi ha mantes.
Mantes i cobertes juntes.

JADISHA: O complements.

Jadisha veu a Bossa
i va cap a ella.

JONATHAN: Sí, tot ordenat.
Diu ma mare
que a veure si aprenc a ordenar,
i després ho faig en casa.

En l'**escena** tots comencen a riure.
I després la sala es fa fosca poc a poc.

Maribel s'acosta a l'interruptor de la llum
i veu que no funciona.

Escenes: són les parts en què es dividix una obra de teatre.

MARIBEL: Que estrany, no va la llum!

ANDREAS: A vore.

Andreas s'acosta a l'interruptor de llum.

JOAN: Igual s'ha trencat.

Tatiana mira per la finestra.

També miren Jadisha i Jonathan.

TATIANA: Al carrer tampoc hi ha molta llum.
Mireu!

JADISHA: És veritat, les botigues de davant
tampoc tenen llum.

JONATHAN: Hala, no van els semàfors!

La mestra i el mestre entren a la sala.

La mestra entra corrent.

Pareix preocupada.

MESTRA: Xiques, xics,
Esteu totes i tots?

Els xiquets i les xiquetes
es miren els uns als altres.

No saben què respondre.

MESTRE: A vore.

El mestre compta els xiquets que hi ha.

MESTRE: Sí, esteu totes i tots.

MARIBEL: Què passa?

ANDREAS: Passa alguna cosa?

MESTRA: Bé, a vore.
Recordeu l'apagada
que va haver-hi l'any passat?

El número exacte
del temps que ha passat
des de l'última apagada
apareix a l'escenari.

MESTRA: Perquè ha tornat a passar!
No va internet,
ni les llums,
ni els mòbils.

MESTRE: Bé, estem tranquils
perquè éreu 6
els que havíeu de vindre
després de l'horari de l'escola.

El mestre torna a comptar
a les persones de la sala.

MESTRE: Però bé, esteu totes i tots

MARIBEL: Per tant, què fem?

ANDREAS: Anem-nos a casa ja!

Andreas respon enfadat
a la mestra.

JOAN: Sí, millor.
Que es preocuparan.

TATIANA: En ma casa no hi ha ningú a esta hora.

JADISHA: En la meua tampoc.

JONATHAN: A mi, venien a arreplegar-me.

MESTRA: Millor ens quedem totes i tots ací.

MESTRE: Sí.
I si venen a arreplegar-vos,
vos deixarem anar.

Però a soles no.
Que ja comença a fer-se fosc.
I segur que no van,
com l'altra vegada,
els semàfors.

El mestre mira per la finestra,
comprova que no funcionen els semàfors
i acaba la frase.

MESTRE: Efectivament.

MESTRA: Res.
Com que les vostres famílies
saben que estem ací,
ens quedem en el col·legi.

I ja si es fa molt tard,
vos acostem a les vostres cases.
Així aniríem tots junts.

MESTRE: Vosaltres quedeu-vos ací.
I comenceu a classificar
el que hi ha en les bosses.
Que hi ha molt per fer.

MESTRA: Nosaltres baixem
a escoltar la ràdio.
Que des de l'última apagada
tinc l'aplicació en el mòbil
i es pot escoltar.
A vore què diuen les notícies.

El mestre contesta a la mestra
de manera alegre.

MESTRE: Genial! En el mòbil?
Quina bona idea!
Jo també la baixaré,
Però et queda bateria?

MESTRA: Sí.
Però no sé quanta exactament.

La mestra respon al mestre.

MESTRA: Baixem.

La mestra es gira als xiquets i xiquetes
i els dona diverses instruccions.

MESTRA: Aneu ordenant,
i així anem avançant.
Després pugem i vos informem de tot.
Fins ara!

MARIBEL: Perfecte.

ANDREAS: No hi ha bosses.

Andreas parla amb **ironia**.

Ironia: és quan dius una cosa contrària a la realitat. I servix per a criticar alguna cosa o fer un comentari divertit.

ANDREAS: Quin rotllo!
Damunt quasi a les fosques.

JOAN: Què? Anem fent?
Buf! Mira quantes bosses.

Buf: és una paraula que s'usa per a expressar disgust.

TATIANA: Perquè com més prompte comencem,
abans acabarem.

JADISHA: Esta bossa de mà
és molt bonica.

Jadisha es penja la bossa.

JONATHAN: Vaig a obrir.
Esta sí.
Esta no.

Jonathan canta
per a triar una bossa a l'atzar.

JONATHAN: Esta.

En eixe moment,
se sent un llamp.
També s'escolta el so de la pluja.
Hi ha una tempesta molt forta.

MARIBEL: Ha començat a ploure.

Andreas parla amb por.

ANDREAS: Hala! El que faltava.
Quin desastre!

JOAN: Mare meua, quina tempesta!

TATIANA: Encara sort que no ens ha agarrat
de camí a casa.

JADISHA: Vinga, a ordenar.

Jonathan obri una bossa
i trau una caixa.

JONATHAN: Joguets!
 És un tren!
 El muntem?

Totes les persones van a vore al tren.
Parlen i discutixen si muntar el tren o no.

Tots els personatges
parlen en veu baixa,
i no se'ls entén bé.

Jadisha ha deixat la bossa de mà
damunt d'una bossa
perquè està mirant el tren.

Les llums enfoquen
a les peces de roba.

Sabata 1: Eh, han agarrat a Bossa!

Sabata 2: Així ens tracten,
 com si fórem fem.

Samarreta: Eh, no som fem!
 Podem tindre moltes vides.

Vestit: Jo estic nova,
encara que només un poc arrugada.

Bufanda: Jo ja estic velleta,
però continue sent molt calenta.

Sabata 1 crida a Bossa
en veu baixa.

Sabata 1: Bosseta

Els amics de Bossa
la criden Bosseta.

Sabata 1: Bosseta, estàs bé?

Sabata 2: Torna amb nosaltres!

Samarreta: Vine, corre amb nosaltres!

Vestit: Clar, sempre junts.

Bufanda se sent molt trista.

Bufanda: No, ja no.
Abans érem de la casa de Maria.
Sí.
Però ara ja no.

Bossa: Ara, un nou destí.

Sabata 1: Bufanda té raó,
ara ens separaran.

Sabata 2 li respon a Sabata 1.

Sabata 2: Bé, a tu i a mi no.

Samarreta li parla a Bossa.

Samarreta: Vine.

Vestit: Bé.
Arribarem per separat
a altres famílies.

Bufanda: Tant de bo algú ens torne a voler!

Bossa s'acosta a les peces de roba
sense que els xiquets i les xiquetes ho vegem.

Bossa: Ja estic ací.
Què voleu?
Esta xiqueta em vol.

Sabata 1: No et vol.

Sabata 2: Només li has agradat.

Samarreta: Bé.
Pot ser el principi
d'una gran amistat.

Vestit: Sí, d'un gran amor!

Bufanda: Tant de bo!

Bossa: Sí, mira.
Ha posat el seu paquet de mocadors
dins de mi.

Bossa mostra el paquet de mocadors.
Però Sabata 1 està enfadat i li parla alt.

Sabata 1: No, no ho crec!

Sabata 2: Si t'agarra,
segur que després
et tira al fem.

Samarreta: No sigueu així.
Cal tindre **esperança**.

Vestit: Sí, cal ser optimistes.

Esperança: és
confiar que una
cosa bona passarà.

Bufanda: Tant de bo tingueu raó!

Bossa: Escolteu, torne a on estava.

Les peces de roba no es van adonar
que els xiquets i les xiquetes
s'havien girat a escoltar-los.
Els havien descobert.

La parella de sabates continua parlant
sense parar atenció al seu voltant.

La resta de peces de roba
sí que van notar la situació.

I comencen a fer gestos a les sabates.
Però les sabates no els entenen.

Sabata 1: Ja ningú ens tornarà a utilitzar.
Ni a voler.

Sabata 1 es frega els ulls
perquè està a punt de plorar.

Sabata 2: Ningú ens netejarà,
ni ens passarà un pinzell de sabates
per a donar-nos lluentor.

Sabata 2: O es mirarà a l'espill amb nosaltres posades veent que bé que combina amb la roba.

Sabata 1 i 2 comencen a plorar.

Sabata 1

i Sabata 2: Ningú ens voldrà mai més.

La resta de peces de roba
estan paralizades
i miren als xiquets i a les xiquetes.

Els estudiants continuen mirant-los
amb la boca oberta.

Samarreta: **Shss**, sabates, mireu!

Vestit: Ens han descobert.

Bufanda: Ai quina calor!

Bossa es dirigix als xiquets i xiquetes
que els miren amb sorpresa.

Bossa: Hola?

Les xiquetes i els xiquets
no saben com reaccionar.

Shss: és un so que es fa quan crides a algú en veu baixa.

Sabata 1: Però no pot ser.

Sabata 2: Quin desastre!

Samarreta: Ens han agarrat.

Vestit: Sí.
I jo que m'alegre.

Bufanda saluda a tots i totes.

Bufanda: Hola!

Bossa mira a Jadisha.

Bossa: Hola soc Bosseta!

MARIBEL: Hala!

ANDREAS: Però, com pot ser?

JOAN: Esteu parlant com nosaltres?

TATIANA: Increïble.

JADISHA: Hola!

Jadisha agafa a Bossa i l'abraça.

JADISHA: Mare meua!
Eres la bossa més bonica del món.

JONATHAN: Estic al·lucinant escopinyes!

Sabata 1: Per què esteu tan sorpresos?
Nosaltres tenim molta vida.

Sabata 2: Això, no som d'un sol ús.
Podem tindre moltes vides.

Estic al·lucinant escopinyes:
és una expressió
que servix per a
dir que estàs molt
sorprés.

Samarreta es dirigix a les sabates.

Samarreta: Eh, no vos enfadeu amb elles i ells.
No els coneixeu.

Vestit: Segur que ens volen i ens donen suport.

Bufanda: Bé, són molt jóvens.
Quin desastre!
El que ens faltava!

Bossa: No és un desastre.
Al contrari.
Jo estic molt contenta
que ens coneguen de veritat.

Bossa: Sí, parlem
i tenim identitat.

Bossa es dirigix a Sabata 2.

A Sabata l'anomenen Sabati els seus amics.

Bossa: I ens agradaria,
com diu Sabati,
que ens donàreu moltes vides.

MARIBEL: Moltes vides?

Andreas es dirigix a Maribel.

ANDREAS: No entenc res.
Roba que parla.
Però què volen?

Joan es dirigix a Andreas.

JOAN: El que volen és no acabar en el fem.

Joan es dirigix a les peces de roba.

JOAN: Però,
si per això esteu ací.

Totes les peces de roba
es miren estranyades.

TATIANA: Clar, per a classificar-vos.

JADISHA: I pugueu,
tindre moltes vides,
com dieu vosaltres,

JONATHAN: Continue **al·lucinant escopinyes**.

Estic al·lucinant escopinyes:
és una expressió
que servix per a
dir que estàs molt
sorrés.

Maribel es dirigix a Jonathan.

MARIBEL: Posem-nos en marxa.

ANDREAS: Jo també **al·lucine aladroc**s.

Al·lucine aladrocs:
significa el mateix
que al·lucinant
escopinyes.

JOAN: Deixeu d'al·lucinar peixos.
Hem d'ajudar-los.

TATIANA: Què fem?

JADISHA: Per on comencem?

Jonathan agafa una sabata
i Andreas una altra sabata.
Les agafen amb un poc de disgust.

JONATHAN: Ni idea.

Sabata 1: Eh! Solta'm!

Sabata 2: A mi també.

Samarreta: Clar, les sabates
sempre van juntes.

Vestit: Són com a germanes **bessones**.

Bessones: són
germans o
germanes que
naixen en el
mateix embaràs.
Ací es referix al
fet que són 2
sabates iguals.

Bufanda: Normalment,
si se separen l'una de l'altra
i es perden, ja no servixen.

Bossa: Bé, donsc està clar.
Xics, lligueu-los amb els seus cordons
i així continuaran juntes.

MARIBEL: En ma casa,
quan guardem les sabates
d'una temporada per a l'altra,
sempre les enganxem.

Maribel canvia el to de la seua veu
per a imitar al seu pare.

MARIBEL: Que fins i tot
dins d'una casa
es poden perdre.

ANDREAS: És veritat.
Jo fa dos setmanes
que no trobe una esportiva.

JOAN: És que la teua habitació
pareix la selva de l'Amazones.

Totes les persones riuen
confirmant el que ha dit Joan.

TATIANA: A mi em passa amb els calcetins.
Ma mare diu que els calcetins
tenen un univers paral·lel,
en el qual desapareixen.
I tornen quan els dona la gana.

JADISHA: A mi em passa,
que em fa pena retirar la roba
que m'agrada.
Però és que ja em ve xicoteta.

JONATHAN: Ma mare fa un bes
a la roba que ja no usem
i li dona les gràcies.

MARIBEL: Ta mare sap que la roba té vida?

ANDREAS: Ecs, li fa un bes a la roba vella!

JOAN: Hala! Igual la teua mamà és una fada!

Ecs: és una expressió que servix per a dir que alguna cosa et fa fàstic.

Totes les persones miren rar a Joan.

JOAN: Perdona si la roba parla,
igual existixen les fades.

I totes les persones
es queden pensatives.

TATIANA: És veritat.
Ta mare abans,
quan érem més xicotets i xicotetes,
sempre ens contava contes ací,
en el col·legi.

JADISHA: I posava cançons.
I les cantàvem.

JONATHAN: No.

Jonathan comença a riure.

JONATHAN: No és una fada.
Ma mare diu que
ho ha vist fer a uns altres.
I que és com una forma de respecte
davant de tot el que ens envolta.
Que hem de valorar
fins la cosa més senzilla.

Mireu, ma mare
quan retira la roba,
el primer que fa és:

- Que ho revisa.
- I ho neteja tot.

I quan ho retira:

- Es despedix.
- Li dona les gràcies.
- I li dona un beset.

MARIBEL: És veritat que, si no llavaren
tota esta roba abans de donar-la,
ara mateix, ací no es podria estar.

Maribel ho diu mirant
totes les bosses que hi ha a la sala.
Andreas va cap a una bossa i l'olora.

Posa cara de disgust,
però canvia la cara en un moment.

ANDREAS: Esta fa olor, fa olor.

Andreas vol dir una cosa roïna
però no pot fer-ho.

ANDREAS: Bé,
la veritat és que fa bona olor.

Joan va cap a una altra bossa
i l'olora.

JOAN: Esta també.

Tatiana va cap a una altra bossa
i l'olora.

TATIANA: Esta.

Tatiana olora de nou la bossa.

TATIANA: Esta fa olor de **sabó de Marsella**.
Umm!

Sabó de Marsella: es un tipus de sabó natural.

Umm: és un so que es fa quan alguna cosa t'agrada.

Jadisha va cap a una altra bossa,
i l'olora

JADISHA: Esta, a **lavanda**.

JONATHAN: Mon pare també llava la roba.
Revisa les sabates.
I com que a la majoria de la roba
el que li passa és
que ens ve xicoteta,
Per tant, se la passa
a les meues cosines o veïns.

Lavanda: és una
planta amb flors
morades que fan
olor de net.

Sabata 1: No tot el món fa això.

Sabata 2: No, nosaltres dos
sí que estem molt netes.
Gastades, però netes.

Samarreta: Eh, jo estic neta!

Samarreta s'olora.

Samarreta: Faig olor de flor del taronger.

La sala comença a ser més fosca.
La persona encarregada de les llums
va baixant la intensitat a poc a poc.

Vestit: Jo de lavanda també.

Vestit s'olora.

Bufanda: La veritat és que nosaltres
som en general, de bona qualitat.
I clar, això ajuda molt
perquè tinguem moltes vides.

Bossa: Clar, si forem de mala qualitat,
i ens hauríem trencat ràpidament,
estaríem fa temps en el fem.

Apareixen la mestra i el mestre.

I totes les persones de la sala
i les peces de roba
es queden paralizades.

MESTRA: Ja estem ací.
Tot bé, pareix que l'apagada
es deu a una sobrecàrrega en la xarxa
d'acumulació.
Què complicat és
emmagatzemar l'energia neta!

El mestre mira als xiquets i xiquetes
que estan sense moure's.
I que tenen les sabates i peces de roba
a les seues mans.

MESTRE: Mira ja esteu ordenant.
Mel!

Mel: és una expressió que significa genial.

MESTRA: Diuen per la ràdio que en un parell d'hores com a màxim, tornarà la llum.

Com que no és la primera vegada, ja saben com arreglar-ho.
No vos preocupeu!

MESTRE: Mireu, vos hem portat estes llanternes.
Una és solar
i una l'altra que té **dinamo**.
Li doneu així.

Una llanterna **dinamo** és una llanterna que té una palanca que gires amb la mà per a produir llum.

El mestre gira
una palanca de la llanterna
i apareix una llum.

MESTRE: Energia neta,
sense **petjada de carboni**.

Petjada de carboni: és la quantitat de gas que contamina el planeta. Per exemple, el fum dels cotxes o de les fàbriques.

L'energia neta
és la que no contamina el planeta.
Per exemple, l'energia que ve del vent o del sol.

MESTRA: Tornem de seguida.

El mestre i la mestra es giren per a anar-se'n.
Però veuen que alguna cosa estranya passa
perquè tots i totes estan en silenci.

MESTRA: Passa alguna cosa?
Esteu molt callats.

MESTRE: És veritat.
Notava alguna cosa estranya,
i era això.
El silenci.

MESTRA: Esteu bé?
Ha passat alguna cosa?
Esteu molt callades i callats.

MESTRE: Parleu.
Què passa?
Algú ha caigut?
Heu discutit?

MARIBEL: Res, res, tot bé.
Tot perfecte.
Veritat?

TOTS

I TOTES: Sí!

Andreas es dirigix a les peces de roba que també han contestat.

Xst: és el so que es fa quan manes callar a una persona.

ANDREAS: Xst!

MESTRA: Baixem a veure si trobem alguna llum més.

MESTRE: Continueu ordenant, el planeta vos necessita!

La mestra i el mestre desapareixen de l'escena .

Escenes: són les parts en què es dividix una obra de teatre.

Andreas es dirigix a les sabates.

ANDREAS: Quasi vos agarren!

Les persones col·loquen les llanternes per a fer l'escena d'ombres.

MARIBEL: Mira, sí que fa llum esta llanterna.
La veritat que cada vegada es compra més per internet.

ANDREAS: És molt divertit
fer compres per internet.
Jo sempre estaria comprant coses.

JOAN: Sí que és fàcil.

TATIANA: És que hi ha coses molt boniques,
i super, super.
Però de veritat, super barates.

JADISHA: És veritat, és que és tan fàcil.

JONATHAN: Massa fàcil.

Sabata 1: Eixe és el problema.
Les sabates s'han de provar sempre.
Perquè igual et venen un poc grans.

Sabata 2: O un poc estretes.

Sabata 1: O dures.

Sabata 2: O massa taló.

Sabata 1: O ens agrada un color més clar.

Sabata 2: I si hi ha un model que,
en compte de **sivella**, té velcro
ens enamorem.

Sivella: és una
peça de plàstic o
metall que servix
per ajustar la
sabata al peu i
tancar-la.

Sabata 1 i 2 sospiren alhora.

Sabata 1

i **Sabata 2:** **Ai!**

Ai! és el so que
es fa amb un
sospir.

Samarreta: Jo he vist la meua antiga propietària
que, amb un **clic**, demanava:

- 6 models o talles de sabates.
- 4 vestits pareguts.
- 3 pantalons.
- 2 bosses de mà.

Clic: és
pressionar el botó
del ratolí de
l'ordinador. O
tocar la pantalla
del mòbil o
tauleta.

Samarreta: I després, de tot el que demanava,
que segurament venia de molt lluny,
al final es quedava amb 2 coses.
I tota la resta ho tornava.

Vestit: Sí.
Jo també ho he vist.
I en realitat, com que després
costa tant tornar al seu país d'origen,
no tornen.
Ho revenen ací en lots.

Vestit: I si no es venen eixos lots,
doncs als contenidors de la roba.
I cada vegada hi ha més fem de roba.

Bufanda: Però Quina barbaritat!
Això en la meua època no existia.

La gent anava a les botigues
i es provaven les coses.
Miraven si els quedava bé,
si els agradava.
Si no ho podien pagar eixe mes,
tornaven quan estalviaven.

Bossa: Això s'està perdent.
Ara es porta comprar barat.
Usar i tirar.
Com diuen els anuncis.
Amb un clic, tot ho pots comprar.
Com diu eixe anunci?

Ara tots i totes
es posen a cantar
una cançó d'un anunci.

TOTS

I TOTES:

Compra **A clic**,
compra allí,
tot és per a tu, sí.
Compra barat.
Compra a muntó.

A clic: és una
expressió inventada.
Ajunten la paraula
ací i la paraula clic
que formen A clic.

Compra **A clic**,
compra allí,
tot és per a tu, sí.
Fes-te un capritx,
Ja t'ho he dit.

Compra **A clic**,
compra allí,
tot és per a tu, sí.
A soles amb un clic.

MARIBEL:

Eixe anunci sí que se t'enganxa.
Però què passa amb tota eixa roba
que no pot tindre més vides?

ANDREAS:

Segur que no servix per a res.

Sabata 1:

La veritat és que hi ha
molta roba que no.
Mireu eixa bossa.

Maribel obri la bossa
que Sabata 1 li indica.

Sabata 1: Veieu eixa roba?
Pareix que estiga molt vella.

Sabata 2: Però no, eixa roba
no ve de la nostra casa.

Se l'han posat un parell de vegades,
i ja no té més vida.
I no servix ni per a draps.

MARIBEL: És veritat.
jo hauria dit que era velleta.

Maribel continua mirant la roba.

Hala! Esta té fins i tot etiqueta.
Però està tan arrugada
que pareix un drap.

Maribel trau la roba de la bossa.

ANDREAS: És com qui diu,
d'usar i tirar.
En anglés s'anomena Fast Fashion.

Totes les persones
miren malament a Andreas.

ANDREAS: Eh! no ho dic jo.
Ho diuen els anuncis.

JOAN: És veritat, jo en vaig vore
un **reportatge**.
Hi ha països en Àfrica i Amèrica
que són l'acocador
de la roba del món.

Reportatge: és un
text o vídeo que
informa i explica un
tema perquè les
persones ho
entenguen millor.

TATIANA: Què dius?

Sabata 1: Sí, un d'eixos països es diu Ghana.

Escena d'ombres 1

A la sala hi ha un mapa.
Sabata 1 es dirigix cap al mapa.
I comença a assenyalar sobre el mapa.

En esta escena es fan
ombres sobre el mapa.
Les ombres són de coses
que Sabata nomena.
Per exemple, números.

Tots els números i llocs
aniran eixint en el mapa.
Es faran ombres des de darrere.

Sabata 1: Tota esta roba
és la que hem arreplegat
d'un col·legi.
Hi ha un total de 82 bosses.

Imagineu-vos:

- Hi ha 7 escoles al nostre poble.
7 escoles per 82 bosses
fan un total de 574 bosses.
- L'arreplega es fa 2 vegades a l'any.
Per tant, 574 per 2 és igual
a mil 148 bosses.
- És a dir, s'obtenen
mil 148 bosses anuals de roba,
només al nostre poble.
- Si esta quantitat la multipliquem
per 8 mil 132 pobles que hi ha a Espanya,
obtenim a l'any 9 milions 335 mil 536 bosses.

Sabata 1: I és més, si esta quantitat
la multipliquem per 50 països
que hi ha en Europa,
a Ghana arriben tots els anys
aproximadament 476 milions
112 mil 336 quilos de roba inservible.

Al principi, la gent d'allí
feia de tot amb esta roba.

Per exemple:

- Cordes
- Cortines.
- Mantes.
- Cistelles.

La **reciclaven**.
La reutilitzaven i reusaven.
Li donaven altres vides
i usaven com podien.

Reciclar: és
separar materials i
usar-los una altra
vegada per a fer
nous productes.

Veiem l'ombra
d'una cara d'una persona
que està alegre mentres **recicla**.

Però a poc a poc la seua cara canvia.
I es veu més trista.
Està envoltada de massa roba.

Sabata 1: Este problema abans no existia.

Sabata 1 parla
que abans no hi havia
tanta roba acumulada.

I ara a Ghana hi ha tanta roba
que no poden ni reciclar-la.

Sabata 1: Però en els últims 5 anys,
és tanta la barbaritat de roba
que anomenen d'usar i tirar
que arriba a Ghana,
que ja **no donen l'abast**.

No donen l'abast:
és una expressió per
a dir que no poden
amb tant de treball.

Fins i tot els rius i el mar
també estan plens d'esta roba.
Sí, especialment Ghana
és un país que continua rebent
milers i milers de quilos de roba
diàriament.

Veiem l'ombra
d'una persona molt preocupada
damunt de muntanyes de roba.

I amb esta imatge
s'acaba l'**escena** d'ombres.

Sabata 2 es fa una pregunta
per a si mateix.

Escenes: són les
parts en què es
dividix una obra
de teatre.

Sabata 2: El mar de Ghana també
està ple de roba?

Sabata 1: Perquè a més
del **desastre ecològic**
ara no poden ni pescar.

**Desastre
ecològic:** és un
mal molt gran en
la naturalesa.

MARIBEL: Però pobres.
No tindran
ni l'aigua dels rius,
per a beure.

Sabata 1: Clar, perquè no deixa
d'arribar més i més roba.

JOAN: Per la nostra culpa?

TATIANA: Clar, perquè no parem
de comprar, usar i tirar.

Sabata 1: Així és, una barbaritat!

Sabata 2: La gent pensa
que tirant la roba al contenidor
ja ho està fent bé.
Però no és suficient.

Samarreta: La roba ha de tindre moltes vides
i no ser d'un sol ús.

Vestit: Jo he passat
d'una germana a una altra,
i a una cosina.

Bufanda: Sí, reina.
I estàs tan bonica
com el primer dia.

Vestit somriu a Bufanda.

Bossa pregunta a les xiquetes i xiquets

Bossa: Escolta
I què podríem fer?
Bé.
Què penseu que podríem fer
per a canviar això?

MARIBEL: Bé, jo ho tinc clar.

ANDREAS: Jo també.
El reciclatge no servix per a res.
A partir d'ara no cal tirar
la roba als contenidors de roba
perquè arribe a Ghana.
La tirem al fem i ja està.

TOTS

I TOTES: No!

Sabata 1: Quin desastre!

MARIBEL: No, Andreas.
El problema no és
a on posem tot el fem de la roba.
La gent fa bé tirant la roba
als contenidors.

ANDREAS: Per tant?

JOAN: El que cal fer
és deixar de comprar
tanta roba barata i de poca qualitat.

ANDREAS: Això és impossible.
Jo vull tindre moltes coses.
I vosaltres també.

MARIBEL: No ho has entés, Andreas.
La gent fa bé tirant la roba
als contenidors.

El que cal fer és
no tirar-ne tanta.
Hem de comprar només
el que necessitem.

TATIANA: Jo ja ho entenc.
En comptes de comprar
amb un **clic** 3 pantalons barats,
que segurament
no tenen molta qualitat,
me'n compre un que siga més bo.

Clic: és
pressionar el
botó del ratolí de
l'ordinador. O
tocar la pantalla
del mòbil o
tauleta.

JADISHA: I, si podem, en alguna
de les botigues del poble.
Ja saps, per la **petjada de carboni**.

**Petjada de
carboni:** és la
quantitat de gas
que contamina el
planeta.
Per exemple, el
fum dels cotxes
o de les
fàbriques.

ANDREAS: La **petjada de carboni**?
Mare meua, que complicat!

Vestit: No és gens complicat.
T'ho explicaré.

Si tu compres dolços,
a on els compres?

ANDREAS: En el quiosc de la plaça.

Vestit: I com vas fins al quiosc?

ANDREAS: Caminant.

Vestit: I si un dia vas al cine?

ANDREAS: Doncs vaig en el cotxe,
perquè ací al poble no n'hi ha.

Vestit: El teu cotxe és elèctric?

ANDREAS: No, de **gasoil**.

Vestit: Doncs quan vas
al quiosc de llepolies,
no gastes gasoil
perquè vas caminant.

Però quan vas al centre comercial
o a llocs que vas amb cotxe,
deixes la teua petjada de carboni.
Perquè encara que tu no ho veges,
els cotxes de gasolina o gasoil
emeten **CO₂**.

Gasoil: és un líquid que servix perquè funcione el motor dels vehicles.

CO₂: significa diòxid de carboni. Que és un gas que pot fer mal a la Terra.

Vestit: Que contaminen l'ambient.
provocant **l'efecte d'hivernacle**.
I este efecte té molta culpa
del canvi climàtic.

ANDREAS: Hala!
Quin desastre!
Ni em compre roba,
ni puc anar al cine.

L'Efecte d'hivernacle: és una manta de gasos al voltant de la terra, que guarda la calor d'ella.
L'efecte d'hivernacle és roïn quan hi ha massa gasos.

Vestit: Sí, pots anar.
Però, per exemple,
si el cotxe va ple, millor.
O si aneu en el cotxe d'algú
que el tinga elèctric,
doncs molt millor.

O si aneu a la capital,
sempre millor agarrar el tren.
Que no usa gasolina,
sinó electricitat.

L'electricitat
no deixa petjada de carboni.
I així amb tot.

ANDREAS: No sabia què significava
la petjada de carboni.

ANDREAS: Ja entenc.

Vestit: És la quantitat de CO₂
que tirem al medi ambient
amb la gasolina i gasoil.

ANDREAS: Per tant,
quan vullga comprar roba.

Andreas es queda pensant
i comença a riure.

ANDREAS: Jo ja no agarre el cotxe,
la demanem pel **Pein**.
Que és molt barata.
Així molt millor,
ja que no agarre el cotxe, no?

Pein: és un nom
inventat. Ací és el
nom d'una tenda
d'internet.

TOTS

I TOTES: No!

Vestit: No.
Perquè, encara que tu
no agarres el cotxe,
eixa roba ve segurament
des de la Xina o l'Índia.
Que está a més de 9 mil quilòmetres.

Vestit: Venen en vaixells que van a gasoil.
Imagina quina **petjada de carboni**,
cada vegada que fas una comanda.

Petjada de carboni: és la quantitat de gas que contamina el planeta.
Per exemple, el fum dels cotxes o de les fàbriques.

ANDREAS: Més de 9 mil quilòmetres?
I pel mar?

MARIBEL: Mare meua, quina petjada!
No ho havia vist així.
Que bé que ho has explicat, Vestit!

ANDREAS: Ben explicat està, però.

Andreas es queda pensant.

JOAN: Vinga, classifiquem tota esta roba.
Vindran la mestra i el mestre
i no hem fet res.

TATIANA: Però hauríem de fer alguna cosa
perquè la gent s'adone,
no només del problema de la roba.

Sinó també, que no utilitzem
tots els recursos que tenim.

ANDREAS: De quins recursos parles ara?

TATIANA: Del potencial de les **energies renovables** i netes.

Sabeu que amb l'energia que hi ha en el nostre país, es podria il·luminar tota Europa.

Però com que no saben com guardar-la, no se pot acumular ni transportar.

Energies renovables: són energies que venen del sol, el vent o l'aigua. Es poden usar moltes vegades i no s'acaben.

Tatiana està enfadada.

TATIANA: I que no sé a què esperen per a investigar més!

ANDREAS: **Buf**, no entenc res del que dius Tatiana.

Buf: és una paraula que s'usa per a expressar cansament o disgust.

TATIANA: Mira.

Tatiana agafa la llanterna i li dona voltes al **dinamo** .

Una llanterna **dinamo** és una llanterna que té una palanca que gires amb la mà per a produir llum.

TATIANA: Esta llanterna és com els molins.

ANDREAS: Quins molins?

TATIANA: Molins amb aspes.
Que quan bufa el vent
fa que les seues aspes giren.
És l'energia que ens dona el vent.
Energia eòlica, es diu.

JOAN: En el poble de la meua àvia,
a Albacete, n'hi ha molts.

TATIANA: També tenim l'energia solar
i d'eixa hi ha moltíssima.

JADISHA: Ma mare i mon pare
han posat plaques solars,
en la caseta en el camp.

JONATHAN: El calfador d'aigua de ma casa
va amb plaques solars.

Andreas li contesta a Jonathan
amb un to de burla.

ANDREAS: Per tant, ja ho saps.
Si fa un dia de fred,
ja no tens aigua calenta.
No pots dutxar-te, no?

JONATHAN: A vore, si fa calor i sol,
que d'això tenim molt,
no hi ha problema.

I si en hivern plou
o està ennuvolat uns dies
tampoc hi ha problema.
Perquè ens connectem
a la xarxa de llum general.

MARIBEL: Clar.
Que utilitzem energies renovables
no significa que no puguem
continuar tenint de l'altra.
Veritat?

TATIANA: Clar.
La cosa és que tots els edificis
tingueren en les seues terrasses
plaques solars.
I, així tindríem molta part
de l'energia neta.

ANDREAS: Plaques solars?
Perquè ací en el nostre poble,
hi ha en molt poques cases.

TATIANA: Hauríem d'aconseguir convèncer tot el món, que els recursos s'estan esgotant.
I que no deixarem quasi res als nostres hereus.

ANDREAS: Esgotat?
Quasi de res?
Hereus?

MARIBEL: Ja ho entenc.
Cal fer un canvi radical en la manera de pensar.

JOAN: I d'actuar.

ANDREAS: Canvi radical.
Però això és impossible.
No podem fer res.
És molt complicat.

Andreas seu en terra
i es troba molt trist per la situació.

ANDREAS: Viviu en un món de fantasia.

MARIBEL: No ho és.
Quan vam decidir fer
l'arreplega de roba
pensàvem que no
n'arreplegaríem molta.
I mira.

Maribel assenyala tota la roba
que hi ha a la sala.

MARIBEL: I n'hi ha més fora.

ANDREAS: I què faràs?
Vendre la roba
i amb el que obtingues
posar plaques solars en el col·legi.
I així començar a canviar el món.
No?

Totes i tots es queden paralyzats.
Estan sorpresos
per la gran idea d'Andreas.

TOTES

I TOTS: Què?

ANDREAS: Què passa?

TOTES

I TOTS: Quina bona idea!

ANDREAS: Però voleu deixar de dir animalades?
Només som xiquets i xiquetes.
Ningú ens farà cas.

MARIBEL: Vinga, ajudeu-me a ordenar les bosses.
Portem les que queden
encara fora.

Introducció escena 3.

L'illa.

Tots ixen de la sala.

Menys Sabata 1 i Andreas.

Els dos es queden parlant
sobre tota la situació
que estan vivint.

Text teatral.

Escena 3: L'illa.

Sabata 1: Tu no vas?

ANDREAS: No, passe.

Sabata 1: Per què?

ANDREAS: Perquè tot això
és una pèrdua de temps.

Sabata 1: Et pareix malament
intentar ajudar el planeta?

ANDREAS: A mi no m'importa el planeta.
Ni la roba vella com tu.

Sabata 1: Què dius?
No em parles malament.

ANDREAS: Perdona.
Però a mi
no m'importa res el planeta.

Sabata 1: I el futur?

ANDREAS: Què li passa al futur?

Sabata 1: Perquè algun dia seràs major.
I tindràs fills, no?

ANDREAS: Sí.
No.
No sé.

Sabata 1: Pensem en el teu futur.
Quina pena que no t'agrade
el planeta o la naturalesa!
Mai t'ha agradat?

ANDREAS: De xicotet sí que m'agradava
la naturalesa.

Sabata 1: Com?

Escena d'ombres 2

S'escolta una música de fons.

S'apaga la llum de la sala.

I en el mapa apareix una ombra
d'un xiquet xicotet.

És un xiquet molt paregut a Andreas.

Sabata 1: Eh mira.
Eixe eres tu de xicotet?

ANDREAS: Sí.
Estàvem de vacances,
tota la família a la platja.

S'escolten riures.
Hi ha xiquets jugant.

Sabata 1: Què va passar?

Andreas, que estava somrient,
es posa molt trist.

ANDREAS: Vaig anar amb la meua família a pescar.
Vam agarrar una barca,
i estàvem tan tranquils.

S'escolta una ràdio llunyana
i un canvi de canal de la ràdio.

ANDREAS: Quan de colp,
vam vore una ombra molt gran.
No sabem el que era,
Pareixia una muntanya
i feia mala olor.

Sabata 1: Una muntanya i feia mala olor?

ANDREAS: Cada vegada s'acostava més i més.
I era més i més gran.
I com més s'acostava, més pudor feia.

Sabata 1: Què era?
Una balena.
On monstre marí.
Què era?

ANDREAS: Una illa que es movia.

Sabata 1: Una illa que es movia?
I feia mala olor?

ANDREAS: Era una illa de plàstics.

Sabata 1: De plàstics.

ANDREAS: Sí.
Per si no ho saps,
hi ha tant i tant de plàstic en la mar,
que cada vegada ocupa més espai.

I ha arribat a ser-ne tant,
que s'ajunta com en illes.
I es mouen pel mar.

ANDREAS: Aquell dia, l'illa es va acostar
a la nostra barca.
I vam caure la meua germana i jo.
De seguida ens van traure,
però vaig passar molta, molta por.

Així acaba l'**escena** d'ombres.

Escenes: són les parts en què es dividix una obra de teatre.

ANDREAS: Em preguntes pel futur.
Jo no tindrè fills ni filles,
per a deixar-los este planeta.
Si ara ja fa por,
imagina't d'ací a 30 anys.

Sabata 1: Però, per això mateix.

ANDREAS: Com?

Sabata 1: Tots vosaltres sou el futur.
Només les xiquetes i els xiquets
podeu canviar el planeta.

ANDREAS: Ningú ens farà cas.

Sabata 1: Sou els adults del futur.
Tu has portat una bossa de roba.

ANDREAS: Perquè ma mare i mon pare
m'han obligat.

Sabata 1: Però no ho veus?
Tu eres qui més es preocupa
del planeta.

ANDREAS: Què dius?
A mi ja m'és igual.

Sabata 1: No, al revés.
Et preocupa tant
que et posa trist
i no ho vols reconéixer.

Andreas acatxa el cap,
sap que és veritat.

Sabata 1: Però tu, Andreas,
has donat la millor idea.

ANDREAS: Jo?

Sabata 1: Sí, no ho veus?

ANDREAS: No.

Sabata 1: Mira.
Totes i tots han eixit corrent
a muntar el mercat
per a posar les plaques solars
en l'escola.

Andreas mira cap a fora.

ANDREAS: Això és veritat.

Sabata 1: Eres molt llest i sensible.
Et necessitem.

ANDREAS: Però.

Sabata 1 interromp la frase.

Sabata 1: No ens abandones.
Hi ha molt per fer.

ANDREAS: Jo.

Sabata 1: Per favor.

Sabata 1 torna
a interrompre a Andreas.

Andreas pareix que dirà
que no amb el cap,
però acaba per abraçar a Sabata 1.

ANDREAS: Tens raó.
Ho aconseguirem.

Introducció escena 4. S'ha acabat l'apagada.

S'encén la llum de la sala.
I això vol dir
que l'apagada s'ha acabat.

Apareix la mestra.
Després apareix el mestre.
I la resta de xiquets i xiquetes
i peces de roba.

Text teatral.

Escena 4: S'ha acabat l'apagada.

MESTRA: S'ha acabat l'apagada.
Tornem tots a casa.
Andreas, què fas ací a soles?

ANDREAS: No estic a soles, mare.

Andreas li fa l'ullet a Sabata 1.

ANDREAS: I gràcies.

MESTRA: Per què fill?

Sé que no volies vindre,
però és que de xicotet
t'agradava tant la naturalesa.

Sé que des que vam vore
aquella illa de plàstic,
ja no eres el mateix, però.

Andreas interromp a la seua mare
i li fa una forta abraçada.
Andreas té un gran somriure.

MESTRA: Però què t'ha passat?
Quina alegria fill, tornes a ser tu!

Des d'aquell dia
sempre has estat trist i enfadat.
Però mira't, tornes a somriure.

Ara entra el mestre.

MESTRE: Hem avisat els vostres familiars.
Venen de seguida a arreplegar-vos.
Però, on estan els altres?

Entren a la sala tots els personatges.

Cada xiquet i xiqueta
porta la seua peça de roba a la mà,
com un **titella**.
I cada **titella** porta una altra peça de roba
com si fora un altre **titella**.

Titella: és un ninot
que una persona mou
amb cordes o amb les
mans per a contar
una història.

En esta escena, no se sap:

- Qui són les persones
que manipulen **titelles**.
- Ni els qui són els **titelles** reals.

MARIBEL: Hem de donar-vos una notícia.

Maribel es dirigix
cap a la mestra i el mestre.

MARIBEL: Hem decidit
que no donarem
esta roba i complements.

Sabata 1: Clar que no,
farem un mercat.
Ha sigut idea d'Andreas.

ANDREAS: Sí, amb tota esta roba.

MESTRA: Ala que bonic!
Com fas que parle?

La mestra li pregunta a Maribel
perquè pensa que manipula a Sabata 1
com un titella.

MESTRA: Un mercat?
Quina bona idea!
Però ha de ser benèfic.
A quina associació ho voleu donar?

JOAN: A la del planeta et necessita.

Sabata 2: I el teu col·legi també.

MESTRE: No entenc

El mestre mira a la Sabata 2.

MESTRE: Que graciós això de la sabata!

TATIANA:

Primer objectiu:

Amb el mercat hem d'aconseguir
que la gent deixi de comprar roba
a la babalà.

A la babalà: fer
alguna cosa o dir
alguna cosa
sense parar.

Ja que països com Ghana
reben més de 900 milions de quilos
de roba de fem.

Samarreta:

I ja no poden més.

MESTRA:

Com?

Però.

La mestra no sap a qui mirar

i Jadisha la interromp.

JADISHA:

Segon objectiu:

Amb els diners acumulats del mercat
comprarem plaques solars.

Vestit:

Perquè el nostre col·legi
tinga energia neta.

MESTRE:

Mare meua!

Però què ha passat ací?

Us heu tornat bojós?

JONATHAN: Tenim familiars
que poden ajudar a col·locar-les.

Bufanda: Serem un exemple
per a tots els col·legis.

MESTRA: No sé què ha passat ací.
Però, hauria d'haver-hi més apagades.

ANDREAS: I aconseguirem canviar
la manera de gastar
l'energia i la roba.

Tot amb cap.
Ja se sap.
Menys **petjada de carboni**.

Petjada de carboni: és la quantitat de gas que contamina el planeta. Per exemple, el fum dels cotxes o de les fàbriques.

Bossa es dirigix a Andreas.

Bossa: Estàs diferent, somrius més.
Em caus millor ara.

MESTRA: Però, com sabeu tot això?
I, com fas que parle la bossa?

MARIBEL: En el mercat
hem de fer entendre
que cal comprar roba.
Però que dure molts anys.

Sabata 1: Sí, que passe entre germanes,
veïns i amics.
Com es feia abans.

MESTRE: Que bé, m'encanten eixes idees!

JOAN: I que siga d'allò més a prop possible.
Comerç local.

Sabata 2: Així la petjada de carboni
es reduirà a muntó.

MESTRA: Tancaran la sabateria del poble.
Ja ningú compra en ella.
Buscarem a algú
que la vullga reobrir.

Tatiana es col·loca
la bufanda al coll.

TATIANA: Cal canviar la manera de pensar.

Samarreta: No més **clics** innecessaris.

MESTRE: Teniu tota la raó.

El mestre està molt sorprès.

JADISHA: I el mateix amb l'energia.
Hem de tindre un col·legi **ecològic**.

Vestit: Amic de l'energia neta.

ANDREAS: Podem aconseguir-ho.
Entre totes i tots.

MESTRA: Teniu raó.
Parlaré amb l'alcaldeessa.
És una iniciativa fantàstica.

MESTRE: Mare meua!

El mestre es dirigix a la mestra.

MESTRE: Què vos ha passat en esta apagada?
Quina passada!

Però com feu
perquè eixa roba vella parle?

Clic: és pressionar el botó del ratolí de l'ordinador. O tocar la pantalla del mòbil o tauleta.

Ecològic: significa que cuida i no danya la naturalesa.

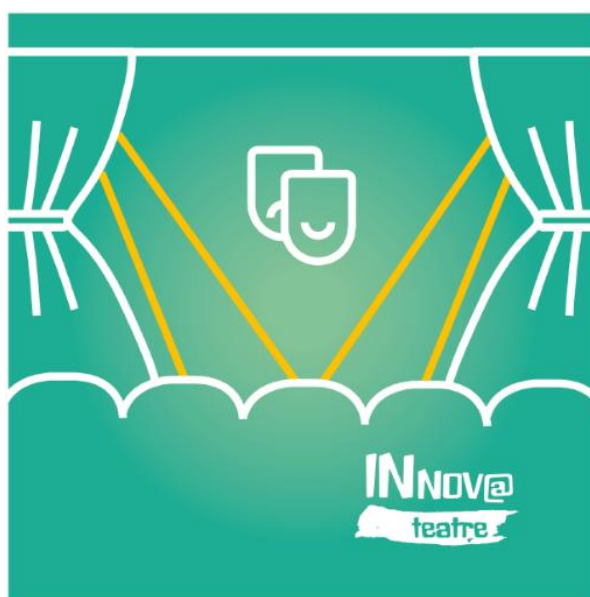
LES PECES

DE ROBA: Perquè no som només roba vella.

TOTES

I TOTS: Perquè ells i elles
tenen molta vida.
I el planeta també.

FI DE L' OBRA

FA-GI-LI-TO

El Servicio de
Accesibilidad
Cognitiva de:

Plena
inclusión
Comunidad
Valenciana

Adaptat i validat per persones amb discapacitat intel·lectual.

© Logo Europeu de Lectura fàcil: Inclusion Europe.

Més informació en: <https://www.inclusion-europe.eu/easy-to-read/>